

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/3/2013
Identifikačné číslo spisu:	8011200678
Dátum vydania rozhodnutia:	28.08.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:8011200678.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: E.S., bytom Q. L. E.. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Matejom Okálym, Advokátska kancelária so sídlom v Spišskej Novej vsi, Hviezdoslavova 7, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Chorvátska 3, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. GR ZVJS-3-5-13/14-2011 zo dňa 1. augusta 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 2. októbra 2012, č. k. 3S 52/2011-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 2. októbra 2012, č. k. 3S 52/2011-42, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 2. októbra 2012, č. k. 3S 52/2011-42 zrušil rozhodnutie žalovaného č. GR ZVJS-3-5-13/14-2011 zo dňa 1. augusta 2011 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 193 zo dňa 19. novembra 2008 podľa § 250j ods. 2, písm. c/, e/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 262,45 eur a tieto ho zaviazal zaplatiť k rukám jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z administratívneho spisu mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím ako príslušný správny orgán podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej aj len zákon č. 73/1998 Z. z.) o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 193 zo dňa 19. novembra 2008 rozhodol tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil; žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia konštatoval, že na základe zisteného skutkového stavu správny orgán prvého stupňa postupoval pri vydaní personálneho rozkazu v súlade so zákonom, keď bola splnená hmotnoprávna podmienka uvedená

v § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. a dodatočným dokazovaním bolo zadovážených dostatok podkladov pre objektívne zistenie skutočného stavu.

Ďalej krajský súd zistil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8 Sžo/114/2010 zo dňa 10. marca 2011 zmenil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 16/2009 - 47 zo dňa 29. januára 2010 tak, že zrušil skoršie rozhodnutie žalovaného zo dňa 15. januára 2009 č. GR ZVJS-3-30-3/14-2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie; najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia poukazom na § 192 ods. 1 písm. c/, § 233 ods. 1, 2 a § 238 zákona č. 73/1998 Z. z. konštatoval, že povinnosťou správneho orgánu je postupovať tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na ten účel je povinný obstarat' si potrebné doklady, s poukazom na to, že oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania, vyslovil názor, že skutočnosť že posudok služobného klinického psychológa je základným podkladom pre rozhodnutie v zmysle § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. nevylučuje za účelom objektívneho zistenia skutočného stavu veci vykonanie ďalších dôkazov ohľadne zistenia duševnej spôsobilosti príslušníka ako posudzovanej osoby na výkon štátnej služby, zdôrazniť, že tento postup bol potrebný o to viac, že psychiatricka, ktorá je aj súdnou znalkyňou C.. C. T. na základe vyšetrenia žalobcu nezistila u neho žiadne psychické problémy, ktorý záver je v príkrom rozpore s vyjadrením G..R..C.. T.S.; odvolací súd konštatoval, že žalovaný správny orgán sa s námietkou žalobcu týkajúcou sa odstránenia rozporov a návrhom na vykonanie kontrolného psychologického vyšetrenia dostatočne nevyporiadal, čo malo za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia a súčasne konštatoval, že v posudzovanej veci bolo potrebné vzhľadom na námietky žalobcu znalkyňu vypočuť k namietaným skutočnostiam za prítomnosti žalobcu, pričom v prípade ďalších pochybností by prichádzalo do úvahy nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania, uvedený postup sa javil odvolaciemu súdu za potrebný o to viac, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom, že pokiaľ je klinická psychologička v služobnom pomere so žalovaným možno mať dôvodné pochybnosti o jej nestrannosti.

Krajský súd mal ďalej preukázané, že v novom konaní právny zástupca odvolateľa - žalobcu dňa 19. mája 2011 doručil psychologický posudok zo dňa 10. marca 2010 vypracovaný K.. G.. C. N., G.., zapísanou v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov pod ev. č. 910882 v odbere psychológia 340000 a v odvetviach klinická psychológia detí 340100, dospelých 340200 a sexuality 340400, ktorý je odlišný od posudku služobného klinického psychológa G.. R.. C.. T.S..

Krajský súd z administratívneho spisu zistil, že odvolací správny orgán viazaný názorom najvyššieho súdu, vyslovený vo vyššie uvedenom rozsudku, v novom konaní vykonal ďalšie dokazovanie pre objektívne zistenie skutočného stavu a získaní ďalších podkladov pre rozhodnutie, keď za tým účelom vykonal dňa 29. júna 2011 v priestoroch Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne zasadnutie vo veci odvolania žalobcu za prítomnosti G.. R.. C.. T.S., K.. G.. C. N., G.., G.. C.. K. K., klinického psychológa Nemocnice pre obvinených a odsúdených a ÚVTOS Trenčín, odvolateľa - žalobcu, jeho právneho zástupcu, predsedu poradnej komisie generálneho riaditeľa zboru T.. I.. I. N. a predsedu senátu poradnej komisie generálneho riaditeľa zboru L.. C.. C. N., na ktorom zasadnutí bola zhrnutá celá genéza, týkajúca sa veci, každý zo zúčastnených sa mal možnosť vyjadriť k jednotlivým podkladom najmä k znaleckému posudku - vyšetreniu K.. E. a k psychologickému vyšetreniu - posudku K.. N., na tomto zasadnutí odvolateľ predložil nové listinné dôkazy a to doklady o jeho psychickej spôsobilosti ako vodiča, zo zasadnutia bol vyhotovený záznam, s ktorým boli oboznámení všetci zúčastnení.

Krajský súd poukázal na to, že v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. správne orgány sú viazané právnym názorom súdu. Stotožnil sa so žalobnými námietkami žalobcu, že ani v ďalšom konaní pri posudzovaní otázky jeho duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby žalovaný nezistil presne a úplne skutočný stav veci, čím sa dôsledne neriadil záväzným právnym názorom súdu (v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada konania ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia - § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.) a opätovne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zdôraznil že, ak žalobca predložil psychologický posudok K.. G.. C. N., G.. zo dňa 10. marca 2010, ktorý je odlišný od posudku služobného klinického psychológa G.. R.. C.. T.S., poukazom na závery posudku z 10. marca 2010, bolo úlohou žalovaného nariadiť vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania k oboť predloženým posudkom za účelom odstránenia rozporov tak, ako to

naznačil Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmeňujúcom rozsudku. Krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. c/, e/ O.s.p. preskúmané rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správnym orgánom v ďalšom konaní uložil povinnosť nariadiť vypracovanie kontrolného znaleckého posudku v intenciách názoru súdu.

Krajský súd o náhrade trov konania rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p.. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 262,42 eur, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, náhrady cestovného za účasť právneho zástupcu na vyhlásení rozsudku použitím osobného motorového vozidla a z náhrady za stratu času.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd žalobu zamietol v plnom rozsahu.

V dôvodoch odvolania žalovaný tvrdil, že viazaný názorom vysloveným v rozsudku NS SR pre objektívne zistenie skutočného stavu a získanie ďalších podkladov pre rozhodnutie vykonal v novom konaní ďalšie dokazovanie. Uviedol, že dňa 29. júna 2011 v priestoroch Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne sa uskutočnilo zasadnutie vo veci odvolania žalobcu za prítomnosti G.. R. C.. T.S., K. G.. C. N., G., G.. C.. K. K., T.. I.. I. N. a predsedu senátu poradnej komisie generálneho riaditeľa Zboru väzenskej a justičnej stráže, L.. C.. C. T.. Poukázal na to, že pre žalovaného, ako odvolací orgán vo veci, bolo dôležité, aby na zasadnutí boli prejednané a vysvetlené postupy a metódy, na základe ktorých p. K.. E. vypracovala psychologický posudok na žalobcu. Ďalej uviedol, že K.. E. na zasadnutí poukázala na rozdiel pri psychologických vyšetreniach príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, pri ktorých sa posudzuje duševná spôsobilosť na výkon štátnej služby v Zbore väzenskej a justičnej stráže a na vyšetrenia, ktoré sa spracúvajú v civilnom sektore a súčasne uviedla, že metodika pri vyšetrení žalobcu bola štandardnou pre funkciu samostatného strážnika, ktorú žalobca zastával v čase vyšetrenia, pričom p. K.. N. nemala k použitiu tejto metodiky žiadne námietky. Dôvodil, že totožné dokazovanie bolo pre Najvyšší súd Slovenskej republiky postačujúce v rozsudku sp. zn. 2Sžo/28/2011 z 19. októbra 2011. Výtýkal krajskému súdu, že tejto skutočnosti vo svojom rozsudku vôbec nevenoval pozornosť a neprihliadal na ňu, aj keď na ňu poukazoval vo svojom vyjadrení k žalobe č. GR ZVJS-50-9/14-2011 zo 14. novembra 2011. Dôvodil, že na predmetnom zasadnutí neboli spochybnené zo strany K.. N. postupy a metódy, ktoré K.. E. použila pri psychologickom vyšetrení žalobcu. Výtýkal krajskému súdu, že neprihliadol na skutočnosť, že K.. N. vyšetřila žalobcu až v marci 2010, nevyklučujúc, že žalobca mohol byť v marci 2010 duševne spôsobilý na výkon štátnej služby v zbore, čo však, v súlade so záverom klinického psychológa G.. R.. C.. T.S., nebol v čase kontrolného psychologického vyšetrenia vykonaného dňa 30.10.2008. Mal za to, že po doplnení dokazovania a vzhľadom na uvedené (fakt, že postupy a metodika pri psychologickom vyšetrení žalobcu nebola na zasadnutí spochybnená) psychologické vyšetrenie žalobcu a jeho záver je správny, čím bol naplnený postup uložený Najvyšším súdom Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku.

Nesúhlasil s krajským súdom, keď sa stotožnil so žalobnými námietkami žalobcu a uložil žalovanému nariadiť kontrolné psychologické vyšetrenie. Dôvodil, že ak mal žalobca pochybnosti o psychologickom posudku, mal možnosť v roku 2008 predložiť posudok iného klinického psychológa v rámci odvolacieho konania proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 193 z 19. novembra 2008, ktorým bol prepustený zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., čo však neurobil. Nález psychiatricky C.. C. T. z 13. októbra 2008 považoval za irelevantný, keďže nie je posúdením duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby v zmysle § 14 ods. 1 písm. d/ zákona, s poukazom na to, že išlo o vyšetrenie zdravotného stavu žalobcu so záverom, že žalobca netrpí duševnou chorobou.

Žalovaný ďalej uviedol, že ak by aj vykonal kontrolné psychologické vyšetrenie, bolo by znovu vykonané klinickým psychológom zboru v zmysle § 9 ods. 2 Rozkazu generálneho riaditeľa zboru č. 17/2012 o psychologickkej činnosti v Zbore väzenskej a justičnej stráže, čo by opäť, v zmysle rozsudku NS SR, mohlo vyvolať dôvodnú pochybnosť o nestrannosti klinického psychológa zboru, vzhľadom na to, že je v služobnom pomere k žalovanému a žalobca by mohol opätovne namietat' nepresnosť a neúplnosť skutočného stavu veci.

Žalovaný záverom uviedol, že považuje rozhodnutie generálneho riaditeľa zboru č. GR ZVJS-3-5-13/14-2011 z 1. augusta 2011 za správne a vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v

súlade so zákonom.

Žalobca k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie žalovaného č. GR ZVJS-3-5-13/14-2011 zo dňa 1. augusta 2011 v spojení s personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 193 zo dňa 19. novembra 2008 podľa § 250j ods. 2, písm. c/, e/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Preskúmvaným rozhodnutím žalovaný rozhodol o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči č. 193 zo dňa 19. novembra 2008 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Uvedeným personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu na výkon väzby v Levoči bol žalobca prepustený so služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.. A preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov §§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR).

Odvolací súd v danej veci zistil, že spor o zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného medzi účastníkmi konania v preskúmvacom konaní spočíva práve v ústavnej konformnosti výkladu splnenia zákonných podmienok pre skončenie služobného pomeru príslušníka zboru v zmysle § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Podľa § 1 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. tento zákon upravuje štátnu službu príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby, príslušníkov Národného bezpečnostného úradu a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len "štátna služba"). Tento zákon upravuje aj právne vzťahy, ktoré súvisia so vznikom, zmenami a skončením štátnej služby príslušníkov Policajného zboru, príslušníkov Slovenskej informačnej služby (ďalej len "príslušník informačnej služby"), príslušníkov Národného bezpečnostného úradu (ďalej len "príslušník bezpečnostného úradu") a príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky. Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, príslušník informačnej služby, príslušník bezpečnostného úradu a príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Podľa § 48 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt má právo a) na podmienky nevyhnutné na riadny výkon štátnej služby, b) na služobný plat a platový postup v štátnej službe podľa tohto zákona, c) na prehlbovanie kvalifikácie, d) odmietnuť poskytnutie informácie o tom, ako by služobný úrad určitú vec vybavoval alebo vykladal právny predpis, s výnimkou činnosti, ktorá patrí podľa osobitného predpisu 13) k úlohám služobného úradu, v ktorom vykonáva štátnu službu, e) podávať sťažnosti vo veciach výkonu štátnej služby služobnému úradu vrátane sťažnosti v súvislosti s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa § 2a.

Policajt má okrem práv podľa odseku 1 aj práva vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych

predpisov.

Policajt je povinný a) plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, b) vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, c) oznámiť bezprostredne nadriadenému poruchy a nedostatky, ktoré ohrozujú alebo sťažujú výkon štátnej služby, a hroziacu škodu, d) zakročiť, ak hrozí škoda a na jej odvrátenie je potrebný neodkladný zákrok; nemusí tak urobiť, ak mu v tom bráni dôležitá okolnosť alebo ak by tým seba alebo iné osoby vystavil vážnemu ohrozeniu, e) pri výkone štátnej služby dodržiavať pravidlá služobnej zdvorilosti a správať sa slušne k štátnym zamestnancom a v služobnom styku aj k ostatným občanom, f) zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s výkonom služby na vlastný prospech alebo na prospech iného, g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, h) dodržiavať služobnú disciplínu, i) vykonávať štátnu službu nestranne, j) poskytnúť Policajnému zboru osobné údaje, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru, k) plne využívať čas služby a dodržiavať ustanovený základný čas služby v týždni, prípadne kratší čas služby v týždni; to neplatí v prípade, že mu bolo udelené služobné voľno alebo dovolenka, l) byť pri výkone štátnej služby usporiadaný a dbať o náležitú úpravu svojho zovňajšku, m) oznámiť bezodkladne bezprostredne nadriadenému príbuzenské vzťahy podľa § 18, ktoré vznikli počas trvania služobného pomeru, n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právných predpisov, o) preukázať nadriadenému, že riadne študuje a bezodkladne mu oznámiť všetky zmeny súvisiace so štúdiom pri výkone štátnej služby, p) predložiť bezodkladne nadriadenému rozhodnutia zakladajúce stratu bezúhonnosti, r) oznámiť bez zbytočného odkladu nadriadenému stratu alebo odcudzenie svojho služobného preukazu alebo služobného odznaku, s) podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby, t) nastúpiť do výkonu štátnej služby bezodkladne po zrušení rozhodnutia o skončení služobného pomeru a oboznámiť s týmto rozhodnutím bezprostredne nadriadeného, u) zvyšovať si odborné vedomosti, zručnosti, schopnosti a návyky potrebné na výkon štátnej služby a prehlbovať si kvalifikáciu, v) dodržiavať liečebný režim určený ošetrovujúcim lekárom počas dočasnej neschopnosti na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz a zdržiavať sa na adrese uvedenej na tlačive, ktorým sa potvrdzuje dočasná neschopnosť na výkon štátnej služby pre chorobu alebo úraz.

Podľa § 1 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 4/2001 Z. z.) Zbor väzenskej a justičnej stráže (ďalej len "zbor") je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy na úseku výkonu väzby, výkonu trestu odňatia slobody, ochrany a stráženia objektov zboru a ochrany poriadku a bezpečnosti v súdnych objektoch a objektoch prokuratúry.

Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 4/2001 Z. z. výkonom služby je činnosť príslušníka zboru spojená s plnením úloh podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

Podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

Podľa § 194 ods. 1, 2, 3 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b/ a c/ sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.

Pri prepustení sa skončí služobný pomer uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa nadriadený a policajt nedohodnú inak. Lehota pre skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni doručenia rozhodnutia o prepustení.

Ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c/ až g/, možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.

Podľa § 233 ods. 1, 2, zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 veta prvá zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní.

Senát odvolacieho súdu v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si nezažadoval dostatok relevantných podkladov pre vydanie rozhodnutia, a preto jeho skutkové zistenia a právne závery boli predčasné, z ktorých dôvodov žalovaný správny orgán nepostupoval a nerozhodol zákonne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie napadnuté odvolaním žalobcu, a preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok, ktorým krajský súd žalobe vyhovel, za súladný so zákonom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o prepustení žalobcu ako príslušníka zboru zo služobného pomeru bolo potrebné, aby mu bol dostatočne preukázaný právny dôvod jeho prepustenia zo služobného pomeru, ktorá skutočnosť v preskúmvanej veci splnená nebola.

V právnej norme § 192 ods.1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. zákonodarca ustanovuje podmienku prepustenia policajta zo služobného pomeru tak, že policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby. Predpokladom prepustenia policajta zo služobného pomeru z dôvodu jeho duševnej nespôsobilosti na výkon služby je preukázanie, že nie je duševne spôsobilý na výkon služby policajta, ktorú vykonáva podľa funkčného zaradenia a teda nie je duševne spôsobilý si plniť svoje povinnosti vyplývajúce mu z výkonu jeho služby tak, ako mu vyplývajú z právnej normy ustanovenej v § 48 zákona č. 73/1998 Z. z. a pokiaľ ide o príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže tiež povinnosti ustanovené v §§ 6 a nasl. zákona č. 4/2001 Z. z.. Zákonodarca v právnej norme § 192 ods. 1, písm. c/ podmieňuje preukázanie duševnej spôsobilosti na výkon služby policajta posudkom služobného klinického psychológa.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného zo dňa 15. januára 2009 č. GR ZVJS-3-30-3/14- 2008 bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/114/2010 zo dňa 10. marca 2011, ktorým bol zmenený rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S 16/2009 - 47 zo dňa 29. januára 2010, zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia vyslovil názor, že skutočnosť, že posudok služobného klinického psychológa je základným podkladom pre rozhodnutie v zmysle § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z., nevylučuje za účelom objektívneho zistenia skutočného stavu veci vykonanie ďalších dôkazov ohľadne zistenia duševnej spôsobilosti príslušníka ako posudzovanej osoby na výkon štátnej služby, s poukazom na zistenie, že psychiatricka, ktorá je aj súdnou znalkyňou C.. C. T., na základe vyšetrenia žalobcu nezistila u neho žiadne psychické problémy, ktorý záver najvyšší súd považoval v príkrom rozpore s vyjadrením G..R..C..T.S.. Súčasne najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že povinnosťou správneho orgánu je postupovať tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a na ten účel je povinný obstarat' si potrebné doklady, dajúc do pozornosti, že oprávnený orgán

posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo v neprospech účastníka konania, s poukazom na § 192 ods. 1 písm. c/, § 233 ods. 1, 2 a § 238 zákona č. 73/1998 Z. z.. Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný správny orgán sa v danom prípade s námietkou žalobcu týkajúcou sa odstránenia rozporov a s návrhom na vykonanie kontrolného psychologického vyšetrenia dostatočne nevyporiadal, čo malo za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, konštatujúc, že v posudzovanej veci bolo potrebné vzhľadom na námietky žalobcu znalkyňu vypočúť k namietaným skutočnostiam za prítomnosti žalobcu, pričom v prípade ďalších pochybností by prichádzalo do úvahy nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania, ktorý postup sa javil odvolaciemu súdu za potrebný o to viac, že sa stotožnil s argumentáciou žalobcu v tom, že pokiaľ je klinická psychologička v služobnom pomere so žalovaným možno mať dôvodné pochybnosti o jej nestrannosti.

Zákonodarca v právnej norme § 233 ods. 1, 2, zákona č. 73/1998 Z. z. ustanovuje oprávnenému orgánu povinnosť postupovať pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady a súčasne povinnosť posudzovať rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania. V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. vyplýva, že zákonodarca za dôkaz považuje všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, ako príklad uvádza najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Súčasne zákonodarca priznáva účastníkovi konania právo navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a povinnosť oprávnenému orgánu hodnotiť dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť však ľubovoľné. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov až potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v skutkových zisteniach. Hodnotenie dôkazov predstavuje zložitý myšlienkový postup, v rámci ktorého správny orgán na základe svojich logických, systematických a historických úsudkov v zmysle zákonnej úpravy vychádzajúc z účelu zákona, určité tvrdenia prijíma a iné odmieta, ktoré zistenia a závery musia byť uvedené a zdôvodnené v odôvodnení rozhodnutia.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že nie je povinnosťou prieskumného súdu vykonávať dokazovanie a tým nahradiť proces dokazovania správneho orgánu, keďže nie je súdom skutkovým, ako je tomu v civilnom procese a taktiež nie je jeho povinnosťou nahradiť použité správne uváženie svojím vlastným. Súčasťou preskúmania súdu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo je posúdenie, či správne uváženie je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení, zadovážených správnym orgánom za účelom zistenia skutočného stavu veci a teda preukázania materiálnej pravdy.

Odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že úsudok správnych orgánov oboch stupňov v danej veci treba považovať za predčasný, keďže vykonaným dokazovaním neboli odstránené rozpory vyplývajúce zo skutkových zistení. Rozhodovanie žalovaného o tom, ktoré dôkazy a v akom rozsahu vykoná, ako aj ich hodnotenie a posúdenie, či vykonané dôkazy postačujú na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, bolo v danom prípade podmienené názorom súdu vysloveným v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/114/2010 zo dňa 10. marca 2011, ktorým v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. bol viazaný.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplývajúcich z administratívneho spisu síce vyplýva, že žalovaný ako odvolací správny orgán viazaný názorom najvyššieho súdu, vyslovený v uvedenom rozsudku, v novom konaní vykonal ďalšie dokazovanie, keď za tým účelom dňa 29. júna 2011 sa uskutočnilo v priestoroch Nemocnice pre obvinených a odsúdených a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne zasadnutie vo veci odvolania žalobcu za prítomnosti G.. R.. C.. T.S., K.. G.. C. N., G., G.. C.. K. K., klinického psychológa Nemocnice pre obvinených a odsúdených a ÚVTOS Trenčín, odvolateľa - žalobcu, jeho právneho zástupcu, predsedu poradnej komisie generálneho riaditeľa zboru kpt. I.. I. N. a predsedu senátu poradnej komisie generálneho riaditeľa zboru L.. C.. C. N., na ktorom

zasadnutí bola zhrnutá celá genéza veci a každý zo zúčastnených sa mal možnosť vyjadriť k jednotlivým podkladom najmä k znaleckému posudku - vyšetreniu K. E. a k psychologickému vyšetreniu - posudku K. N., zo dňa 10. marca 2010, a boli tiež odvolateľom predložené ďalšie doklady, a to o jeho psychickej spôsobilosti ako vodiča, avšak zo zápisu zo zasadnutia nevyplýva, že by rozpory v skutkových zisteniach týkajúcich sa duševnej nespôsobilosti žalobcu na výkon služby príslušníka zboru, vytýkané najvyšším súdom v uvedenom rozsudku, boli odstránené, keď G.. R.. C.. T.S., ako aj K.. G.. C. N., G.. zotrvali na správnosti záverov uvedených v ich posudkoch, pričom závermi súdnej znalkyne C.. C. T. sa žalovaný nijak nezaoberal, napriek tomu, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí na ne výslovne poukazoval.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že účelom doplnenia dokazovania nie je len urobenie formálneho úkonu - vykonanie dôkazu, ale jeho účelom má byť zadováženie si objektívnych skutkových zistení preukazujúcich skutočný stav veci. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalovaného, že G.. R.. C.. E. pri vyšetrení žalobcu použila metodiku, ktorá sa používa pri psychologických vyšetreniach príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, pri ktorých sa posudzuje duševná spôsobilosť na výkon štátnej služby v Zbore väzenskej a justičnej stráže a ktorá je rozdielna pri vyšetreniach, ktoré sa spracúvajú v civilnom sektore. V posudkoch oboch znalkyň G.. R.. C.. T.S. a K.. G.. C. N., G.., ako aj v správe z vyšetrenia žalobcu súdnej znalkyne C.. C. T. sú však tak zásadné rozpory v zisteniach duševnej spôsobilosti žalobcu, ktoré nie je možné prehliadnuť, a bez ich odstránenia nie je možné ani ustáliť jednoznačný záver, či žalobca bol alebo nebol duševne spôsobilý na výkon štátnej služby v zmysle § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zhodne ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaný v danom prípade nepostupoval v intenciách názoru súdu vysloveného v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/114/2010 zo dňa 10. marca 2011, keďže nedoplnil dokazovanie v naznačenom smere.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť na námietku žalovaného, že totožné dokazovanie bolo pre Najvyšší súd Slovenskej republiky postačujúce v rozsudku sp. zn. 2Sžo/28/2011 z 19. októbra 2011.

Senát odvolacieho súdu zistil, že z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/28/2011 z 19. októbra 2011 vyplýva, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 15. apríla 2011, č. k. 4S/203/2009-41 podľa § 250j ods. 1 O.s.p zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-76/ 2 PK-2009 z 24. augusta 2009, ktorým žalovaný ako odvolací správny orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 12 z 26. januára 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby, na základe odborného posudku služobného klinického psychológa Nemocnice s poliklinikou Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo NsP-09/2005 z 24. januára 2005, ktorý vypracoval odborný posudok so záverom, že žalobcove osobnostné vlastnosti sú problematické a nezlučiteľné s výkonom štátnej služby.

Podľa názoru odvolacieho súdu z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžo/28/2011 z 19. októbra 2011 vyplýva, že správne orgány oboch stupňov v uvedenom prípade ustálili svoj právny záver na iných skutkových zisteniach, ako v preskúmvanej veci, keďže v prípade posudzovanom najvyšším súdom v konaní sp. zn. 2Sžo/28/2011 závery služobného klinického psychológa vykonaným dokazovaním neboli žiadnymi dôkazmi spochybnené. Avšak v preskúmvanej veci závery odborného posudku klinického psychológa G.. R.. C.. T.S. boli spochybnené už v roku 2008 závermi súdnej znalkyne C.. C. T. z vyšetrenia žalobcu zo dňa 13. októbra 2008, ako aj závermi K.. G.. C. N., G.. vyslovenými v jej znaleckom odbornom posudku zo dňa 10. marca 2010.

Pokiaľ žalovaný vytýkal krajskému súdu, že tejto skutočnosti vo svojom rozsudku vôbec nevenoval pozornosť a neprihliadol na ňu, aj keď na ňu poukazoval vo svojom vyjadrení k žalobe č. GR ZVJS-50-9/14-2011 zo 14. novembra 2011, odvolací súd taktiež túto námietku nepovažoval za relevantnú na vyhovie odvolaciemu návrhu žalovaného.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu poukazuje na právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky, vyslovený v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 141/09-12, v zmysle ktorého „všeobecný súd nemusí

dat' odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).“

Vzhľadom k uvedenému pokiaľ súd prvého stupňa nevenoval pozornosť vyššie uvedenej skutočnosti tvrdenej žalovaným v jeho vyjadrení, sa nedopustil takej vady konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, keďže z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd dal odpoveď na zásadné otázky nastolené odvolateľom.

Odvolací súd v danej súvislosti súčasne konštatuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležitým spôsobom vysporiadal so zásadnou otázkou, nastolenou najvyšším súdom vo vyššie uvedenom zrušujúcom rozhodnutí a to otázkou týkajúcou sa zisťovania skutkového stavu danej veci, ako aj vysvetlil, z ktorých dôvodov nepovažoval za správny postup žalovaného správneho orgánu pri zisťovaní skutkových okolností, z akých dôvodov a na základe ktorých skutočností nepovažoval za preukázaný skutkový stav tak, ako ho zistil žalovaný správny orgán, s ktorými dôvodmi sa plne odvolací súd stotožnil a súčasne na ne poukazuje.

Odvolací súd nesúhlasil ani s námietkou žalovaného, ktorou namietal, že ak mal žalobca pochybnosti o správnosti psychologického posudku klinického psychológa G.. R.. C.. T.S., mal možnosť v roku 2008 predložiť posudok iného klinického psychológa v rámci odvolacieho konania proti personálnemu rozkazu, čo však neurobil, nepovažujúc za relevantný nález psychiatricky C.. C. T. z 13. marca 2008, dajúc do pozornosti, že žalobca bol vyšetrený klinickým psychológom G.. R.. C.. T.S. v roku 2008 a odborný posudok K.. G.. C. N., G.. vypracovala v roku 2010.

Senát odvolacieho súdu v danej súvislosti poukazuje na to, že zo skutkových zistení daného prípadu je zrejmé, že závery klinického psychológa G.. R.. C.. T.S., vyslovené v jej posudku o klinicko - psychologickom vyšetrení žalobcu predloženého riaditeľovi Ústavu na výkon väzby v Levoči podaním zo dňa 12. novembra 2008, považoval najvyšší súd v zrušujúcom rozhodnutí v príkrom rozpore z výsledkami vyšetrenia psychiatricky C.. C. T. z 13. októbra 2008 a uložil žalovanému vykonať dokazovanie za účelom zistenia materiálnej pravdy, teda preukázania, či v danom prípade bola splnená hmotnoprávna podmienka podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Z uvedeného vyplýva, že už v roku 2008 bol v konaní správnych orgánov známy dôkaz, ktorý spochybňoval závery klinického psychológa G.. R.. C.. T.S. o psychologickom vyšetrení žalobcu, obsahu ktorého služobný úrad prvého stupňa a ani žalovaný nevenovali náležitú pozornosť, čo malo za následok zrušenie skoršieho rozhodnutia žalovaného a vrátenie veci na ďalšie konanie. V novom konaní bolo povinnosťou žalovaného opätovne rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti personálnemu rozkazu o jeho prepustení zo služobného pomeru v intenciách názoru súdu, v zmysle ktorého mu bola uložená povinnosť rozhodnúť na základe skutočného stavu, či v danom prípade bola splnená hmotnoprávna podmienka podľa § 192 ods. 1, písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a za tým účelom odstrániť pochybnosti podmieňujúce správnosť odborného posudku klinického psychológa G.. R.. C.. T.S.. Z dôvodov uvedených vyššie odvolací súd dospel k zhodnému názoru ako súd prvého stupňa, že žalovaný dôsledne nepostupoval v intenciách zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu, keď si nezadovážil dostatok skutkových podkladov na odstránenie rozporov v skutkových zisteniach týkajúcich sa psychologickej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby v zbore.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietky žalovaného vznesené v jeho odvolaní nepovažoval za relevantné na vyhovie jeho odvolacieho návrhu.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov taktiež dospel k záveru, že žalovaný ani v ďalšom konaní pri posudzovaní otázky duševnej spôsobilosti žalobcu na výkon štátnej služby nezistil skutočný stav veci, čím sa dôsledne neriadil záväzným právnym názorom súdu, ktorým postupom jeho konanie je zaťažené takou vadou konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p.) a tým, že opätovne rozhodol na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu veci rozhodol v rozpore s § 250j ods. 2 písm. c/O.s.p..

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a s § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, keďže ich náhradu si neuplatnil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.